

Arrest

nr. 77 165 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 8 februari 2010 België binnengekomen en hebben dezelfde dag asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 5 december 2011, verstuurd op 6 december 2011.

1.3. De feiten kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoeker verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Hindwano Qalay (provincie Khost) te zijn geboren. Toen hij tien jaar oud was, is zijn familie naar Kaboel verhuisd. Hij liep er school tot de vijfde klas. Verzoeker heeft zijn legerdienst gedaan ten tijde van Najibullah. Met de komst van de

moedjahedien is hij in de wijk Karte Parwan gaan wonen. Verzoekster verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Hindwano Kalay (provincie Khost) te zijn geboren. Zij is een sikh. Op jonge leeftijd is zij naar Kaboel verhuisd. In 1999 zijn verzoekers met elkaar getrouwd. Zij hebben drie kinderen, die in Kaboel zijn geboren en die momenteel ook in België verblijven. In het algemeen zijn de levensomstandigheden van de hindoes en sikhs in Afghanistan niet goed. Bovendien werd verzoeker twee keer door onbekenden ontvoerd. Om deze redenen verlieten verzoekers met hun kinderen Afghanistan. Op 28 januari 2010 namen ze in Kaboel een vlucht naar Dubai. Een tweede vlucht bracht hen naar Frankfurt. Vervolgens zijn ze met de wagen naar België gekomen. Op 8 februari 2010 meldde ze zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroegen ze asiel aan. Ter staving van hun asielaanvraag legden ze de volgende documenten voor: hun Afghaanse identiteitsdocumenten (*taskara's*), verzoekers militaire boekje, een geneeskundig getuigschrift van een arts uit Voeren, een laboratoriumrapport dat aangeeft dat verzoekster in 2009 in Kaboel enkele medische testen onderging en drie voorschriften voor een geneesmiddel op naam van verzoekster.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan hun bewering dat ze steeds in Afghanistan hebben gewoond, aangezien ze onvoldoende op de hoogte zijn van de specifieke levensomstandigheden van de hindoe- en sikhgemeenschap in Kaboel gedurende de voorbije jaren. Doordat verzoekers geen reëel zicht bieden op hun herkomst, hun verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, maken ze hun asielmotieven niet aannemelijk en maken ze het onmogelijk voor de asielinstanties om een correct zicht te krijgen op hun leefsituatie en hun eventuele nood aan bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoekers voeren vooreerst aan dat de bestreden beslissingen de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet schenden, evenals artikel 62 van de vreemdelingenwet, het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verder biechten verzoekers op dat ze bij hun asielaanvraag niet de volledige waarheid hebben verteld en voeren ze de volgende nieuwe gegevens aan: Omstreeks begin 1993 en na het einde van de Najibullah-regering vluchtten de families van verzoekers, die tot dan in Afghanistan leefden, naar India. Verzoeker zelf bleef achter in Kaboel om toe te zien op het behoud van de familiezaak en de eigendommen. In de lente van 1995 trok verzoeker naar Moskou waar zijn broer sinds 1993 verbleef. Daar probeerde verzoeker te overleven door te klussen in een bazaar. Eind 1997 slaagde verzoeker er met steekpenningen in om een Russische arbeidsvergunning te verkrijgen voor de duur van een jaar. In 1998 trok verzoeker op familiebezoek naar India en verloofde hij zich met verzoekster. Na een verblijf van drie maanden in India keerde verzoeker terug naar Moskou waar hij verder bleef werken in de bazaar. Via dezelfde tussenpersoon verkreeg verzoeker opnieuw een arbeidsvergunning in Rusland voor de duur van een jaar. Op basis van zijn tijdelijk verblijf in Rusland keerde verzoeker in 1999 terug naar India waar hij in het huwelijk trad met verzoekster op 18 september 1999. Na een verblijf van vier maanden in India keerde verzoeker terug naar Moskou. In 2001 keerde verzoeker een laatste keer terug naar India om zijn familie te bezoeken. Verzoekster beviel in juni 2002 van haar eerste kind in India. Verzoeker was op dat ogenblik in Moskou en kon wegens geen geldige verblijfsdocumenten niet naar India gaan. Verzoeker kon via een tussenpersoon aan de nodige tijdelijke visa geraken waarna verzoekster en hun gemeenschappelijke dochter hem in december 2002 in Moskou konden komen vervoegen. Verzoekster verbleef sindsdien samen met verzoeker in Moskou. Verzoekers werden er de voorbije jaren meermaals het slachtoffer van racisme en uitbuiting. Op 5 augustus 2004 en op 18 juli 2007 beviel verzoekster in Moskou van haar tweede en derde kind. Toen hun eerste kind de leeftijd had bereikt om naar school te gaan, kenden verzoekers wegens gemis aan de nodige documenten moeilijkheden om hun kind in te schrijven in een school. Verzoeker registreerde zich vervolgens bij een bureau van de Verenigde Naties in Moskou maar ook dat bracht geen oplossing. Verzoeker werd kort daarna in elkaar geslagen door skinheads waarbij hij zijn tanden verloor en ernstige verwondingen opliep in zijn onderrug. De omstandigheden waarin verzoekers met hun kinderen in de Russische Federatie moesten leven waren onhoudbaar geworden. Zij voelden zich niet meer veilig en vreesden dat zij opnieuw het slachtoffer van racisme en uitbuiting zouden worden. Een normaal en veilig leven was

voor verzoekers niet meer mogelijk in Rusland. Bij een terugkeer naar Rusland, Afghanistan of India vrezen verzoekers dat zij een uitzichtloos bestaan zullen kennen en dat zij opnieuw zullen worden bedreigd. Verzoekers stellen dat zij zich bijzonder schuldig voelen voor het feit dat zij niet op een eerlijke en openhartige manier over hun problemen hebben durven spreken. De reden hiervoor was angst om de waarheid te vertellen. Verzoekers vragen om met toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet deze nieuwe gegevens in aanmerking te willen nemen en het administratief dossier te willen terugsturen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek. Verzoekers stonden onder een zware mentale druk waardoor zij niet bij machte waren om deze gegevens vroeger in te roepen tijdens de administratieve procedure. Verzoekers bevonden zich in een uitzichtloze, hopeloze situatie en waren de wanhoop nabij toen zij zich hadden aangeboden bij de Belgische asielinstanties om een asielaanvraag in te dienen. Deze nieuwe gegevens vinden steun in het rechtsplegingsdossier. Ze zijn bovendien van die aard dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen. Verzoekers hebben ten slotte aannemelijk gemaakt dat zij deze gegevens niet eerder in de procedure konden meedelen. Verzoekers hebben wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zowel in Afghanistan (land waarvan zij de nationaliteit hebben), als in India en in Rusland riskeren zij het slachtoffer te zullen worden van racisme, uitbuiting en uitzichtloosheid, waartegen de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen geven.

Tot slot voeren verzoekers aan dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers vrezen vooreerst dat hun leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. Verzoekers vrezen daarnaast ook dat zij bij een terugkeer naar hun streek in Afghanistan als etnische sikhs en na een jarenlange afwezigheid in het buitenland de aandacht zullen trekken van de plaatselijke bevolking en hierdoor een ernstig risico lopen op ontvoering of een afrekening.

Verzoekers leggen op ter terechtzitting de volgende documenten voor: hun Afghaanse paspoorten, hun oude Afghaanse paspoorten, de geboorteaktes van hun kinderen, getuigenschappen over hun asielaanvraag in Rusland, een getuigenschrift afgeleverd door de Verenigde Naties in Rusland, de paspoorten van verzoekers jongere broer en schoonzus en de huwelijksakte van verzoekers.

2.2. Verweerder stelt in zijn verweernota dat de nieuw aangevoerde gegevens eerder konden worden ingeroepen en dat verzoekers geen afdoende rechtvaardiging geven voor het laattijdige karakter ervan.

Indien de Raad van oordeel zou zijn dat deze nieuwe gegevens toch in aanmerking zouden moeten worden genomen, wijst verweerder er op dat verzoekers hun beweerde problemen en hun verblijfsstatus in de Russische Federatie niet voldoende aannemelijk hebben gemaakt, gelet op hun eerdere incoherente verklaringen en het gebrek aan bewijsstukken. De commissaris-generaal heeft bijgevolg nog steeds geen reëel zicht op verzoekers' verblijfsstatus en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, zodat hij in de onmogelijkheid verkeert zich een juist beeld te vormen van de werkelijke nood aan bescherming.

2.3. De Raad stelt vast dat hij niet kan oordelen of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of voor subsidiaire bescherming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad kan op basis van het rechtsplegingsdossier immers niet oordelen of verzoekers een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de nieuwe gegevens die verzoekers in hun verzoekschrift aanhalen en de stukken die verzoekers ter terechtzitting hebben voorgelegd geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 39/76, §1 van de vreemdelingenwet, aangezien verzoekers deze gegevens eerder in de procedure hadden kunnen inroepen of meedelen. De Raad beslist echter met het oog op een goede rechtsbedeling om deze gegevens toch in aanmerking te nemen bij de beoordeling van deze zaak, aangezien deze gegevens wezenlijk zijn om te kunnen oordelen of verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

Uit de door hen neergelegde documenten blijkt dat beide verzoekers een asielaanvraag hebben ingediend in Moskou en er aan verzoeker een in het Russisch opgesteld en niet-vertaald document opgesteld door UNHCR werd afgeleverd. Zo verzoekers in de Russische Federatie nog niet erkend werden als vluchteling zoals zij ter terechtzitting verklaren en zij bijgevolg nog steeds belang hebben om

de gegrondheid van hun asielaanvraag door de Belgische overheid te laten onderzoeken, verklaring die door de Raad echter zelf niet nader kan worden onderzocht, dient de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. Verzoekers die steeds hebben verklaard dat ze de Afghaanse nationaliteit hebben, leggen ondertussen ter staving van hun beweringen paspoorten voor uitgereikt door de Afghaanse ambassade te Moskou. De commissaris-generaal betwist ook niet dat verzoekers de Afghaanse nationaliteit hebben. Artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat een vluchteling elke persoon is die *“uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...)”. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept*”. Volgens artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Volgens artikel 2, k) van Richtlijn 2004/83 moet onder ‘land van herkomst’ in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet het land of de landen van nationaliteit worden verstaan.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat ze riskeren het slachtoffer te zullen worden van racisme, uitbuiting en uitzichtloosheid, waartegen de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen geven, maar ze maken deze bewering op geen enkele wijze aannemelijk. Hetzelfde geldt voor hun bewering dat ze bij een terugkeer naar hun streek in Afghanistan een ernstig risico lopen op ontvoering of een afrekening omdat ze als etnische sikhs en na een jarenlange afwezigheid in het buitenland de aandacht zullen trekken van de plaatselijke bevolking.

De Raad stelt verder vast dat hij niet kan oordelen of verzoekers bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat ze vrezen dat hun leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. Het is algemeen geweten dat in Afghanistan een strijd woedt tussen regeringstroepen en opstandelingen. De Raad kan op basis van het rechtsplegingsdossier echter niet uitmaken of er in verzoekers streek van herkomst willekeurig geweld heerst en of de strijd kan worden beschouwd als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad kan evenmin oordelen of verzoekers een binnenlands vestigingsalternatief hebben. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, §96 en §97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Nog volgens UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen. De Raad kan niet uitmaken of in het geval van verzoekers aan al deze voorwaarden is voldaan.

Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 december 2011 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER